

ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО БЮРО У ВАШИНГТОНІ (березень 1939 – травень 1940)

Данило Кравець

*науковий співробітник відділу рукописів
ЛННБ України ім. В. Стефаника, канд. іст. наук*

DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0315-2019-11\(27\)-8](https://doi.org/10.37222/2524-0315-2019-11(27)-8)

Охарактеризовано інформаційну діяльність Українського бюро, що діяло в столиці Сполучених Штатів у 1939–1940 рр. Завданням Бюро була пропаганда українського питання в уряді США та серед американського загалу. Проаналізовано ставлення американців до діяльності Бюро та подано біографічні дані про його засновника та директора Є. Скоцка.

Ключові слова: *Українське бюро у Вашингтоні, Євген Скоцко, громадська думка, історія журналістики, діаспора.*

Інформаційна діяльність української діаспори як у часи нашої бездержавної історії, так і тепер відіграє важливу роль у формуванні іміджу України у світі. Саме завдяки старанням закордонних українців упродовж усього ХХ ст. українське питання часто зринало на порядку денному в урядах провідних західних держав. Важливою у цьому контексті була діяльність Українського бюро у Вашингтоні (1939–1940), ідейним натхненником і директором якого був Є. Скоцко. Його архів зберігається в Центрі дослідження еміграції Університету Міннесоти (США).

Мета статті — охарактеризувати діяльність Українського бюро у Вашингтоні, висвітлити основні досягнення та проблеми в його роботі, проілюструвати ставлення американських пресових видань до Бюро та подати біографічну інформацію про його очільника Є. Скоцка. Дослідження базоване на особистих архівних колекціях діячів української діаспори в США (Є. Скоцко, О. Грановський, Є. Онацький), а також на матеріалах тогочасної української та американської преси.

Українці є численною та впливовою національною меншиною в Сполучених Штатах. Перша хвиля імміграції українців до США почалася на початку 1870-х рр. і закінчилася в 1914 р. з початком Першої світової війни. Більшість раних емігрантів приїхала з трьох регіонів України: Галичини, Буковини та Закарпаття. Згідно зі статистикою еміграції США, 255 655 українців (або ж «русинів») прибули на американську землю упродовж 1890–1914 рр., 8 213 українців емігрували до Америки впродовж 1920-х і початку 1930-х рр., і ще 587 прибули у середині 1930-х рр. Другу хвилю масової еміграції ще називають «військовою». Статистика свідчить, що вона не була численною, проте прибулі українці часто були більш освіченими, ніж їх попередники. 1920-ті рр. були періодом самоаналізу, релігійних і політичних переоцінок для української спільноти США. Головним питанням наступного десятиліття для американських українців була вже не національна («українець чи «русин»), а політично-релігійна ідентичність: католицька, комуністична, монархістська, націоналістична [5, с. 14].

Саме в таких умовах політичної «роздробленості» довелося працювати майбутньому директору та головному редактору Українського бюро Є. Скоцку. Він народився 20 грудня 1907 р. в с. Ярчівці біля Зборова, що на Тернопільщині. Батько Євгена ще перед Першою світовою війною виїхав до США, де й залишився назавжди. Мати приїхала до Нью-Йорка в 1927 р., а Євген прибув до батьків наступного року, коли успішно закінчив гімназію в Золочеві. Є. Скоцко залишив цікаві спогади про своє навчання там: «На щастя в тій школі було багато українців та жидів... так що моє усамітнення не було цілковите, ані теж надто боляче» [15]. Молодий Євген довго не пробув у Новому Світі з батьками («Їхав я до Америки повний молодечої радості й надій, та перша моя сутичка з Нью-Йорком принесла поважні розчарування» [15]), а повернувся до Галичини продовжувати свої студії у Львівській політехніці. Є. Скоцко писав: «При кінці першого семестра на політехніці після того як батько замкнув свою шкатулку, мені прийшлося рушати назад до Нью-Йорку» [2, с. 1].

У 1930 р. Є. Скоцко познайомився із О. Сеніком-Грибівським, помічником лідера Проводу українських націоналістів (ПУН) Є. Ковновальця, що прибув до Америки після від'їзду звідти останнього.

Завдяки підтримці О. Сеніка-Грибівського Є. Скоцко став секретарем Підготовчого комітету для скликання першого з'їзду Організації державного відродження України (ОДВУ). Про успіх працьовитого секретаря свідчить той факт, що впродовж півроку Комітетові вдалося підготувати організаційний з'їзд ОДВУ, який відбувся в Українському Домі в Нью-Йорку 26-28 червня 1931 р. На навчання в Колумбійському університеті (Нью-Йорк) Є. Скоцко не мав часу, бо постійно співпрацював з відомими діячами ОУН: Є. Коновальцем, В. Курмановичем, М. Капустянським, О. Кандибою-Ольжичем, А. Мельником [2, с. 3].

Другий з'їзд ОДВУ в 1932 р. доручив Центральній Управі створити власний друкований орган організації. Секретар Є. Скоцко почав видавати журнал «Вісник ОДВУ». У 1935 р. редактор перетворив його на двотижневик. Згодом, уже під опікою інших редакторів (Т. Свистуна, В. Душника) видання було перейменовано на «Націоналіст». На бажання представника ПУН О. Сеніка-Грибівського Центральна Управа ОДВУ створила Бюро української пресової служби на чолі з Є. Скоцком. З ініціативи ОДВУ в Нью-Йорку було створено також «Комітет Оборони Закарпаття в Злучених Державах Америки й Канаді». В жовтні 1938 р. на кораблі «Квін Мері» до Європи відпливла делегація у такому складі: Є. Скоцко, М. Беньо та Ю. Габода. Їм було доручено допомагати становленню автономії, а згодом і незалежності Карпатської України. За сприяння ПУН Є. Скоцко купив будинок у Хусті, який мав стати націоналістичним центром. Першим мешканцем цього будинку був письменник У. Самчук [2, с. 5].

У 1939 р. діячі ОУН О. Сенік-Грибівський і Я. Барановський доручили Є. Скоцку, після повернення до Америки, заснувати Українське Інформаційне бюро у Вашингтоні. Перед його відкриттям він відвідав Українське бюро в Лондоні, яке діяло від початку 1930-х рр. Директор лондонського Бюро В. Кисілевський ще у 1931 р. пояснював для чого українцям потрібні подібні інформаційні служби: «З часописів знаєте напевно про працю й завдання Бюро. Воно створене головно в тий ціли, щоб компетентні, головно англійські круги, мали докладні, не тенденційні вісти про українців та про їхні завдання. Бюро бажає бути в контакті з усіма

українськими групами й їхніми визначними членами, на всіх українських землях, як також на іміграціях» [6].

Після того, як у середині 1940 р. Бюро у Вашингтоні було ліквідоване, Є. Скоцко став державним службовцем. Він закінчив навчання в Джорджтаунському університеті за спеціальністю міжнародні відносини. Упродовж 1940–1970-х рр. Є. Скоцко був співредактором робітничого видання «Monthly Labor Review», членом «Союзу видавців», співзасновником «Американсько-Українського Товариства — СІАНО», першим головою Об'єднання Українців Вашингтона та членом Українського Американського Інституту [2, с. 6]. У 1957 р. Є. Скоцко став членом найавторитетнішої української організації в США — Українського Народного Союзу [1]. У 1986 р. вийшла друком його автобіографічна праця «На поклик рідної землі: допомога української еміграції в ЗСА визвольній дії ОУН» [14], а також він долучився до видання «Зборівська земля» (1985 р.), присвяченого історії націоналістичного руху [2].

У кінці 1930-х рр. державні та недержавні нації за допомогою інформаційної політики доводили перед світом свою правоту в політиці та претензії на певні території. Щоб втягнути провідні західні держави в орбіту своїх переконань, окремі країни та народи витрачали колосальні зусилля та фінанси на функціонування інформаційних служб, друкованих видань, лобістів тощо. На жаль, у 1920-х рр. інформаційна діяльність української громади в США була доволі скромною, за що її гостро критикував колишній діяч УНР М. Шаповал, який у 1925 р. писав із Праги: «Коли я читаю українські часописи з Америки, то одержую дивне враження від більшості їх ... все в тих часописах не цікаве: і хроніка подій, стилізована розмашисто-кучерявими вибриками, і плиткі беззмістовні замітки і гидка полеміка і придуркуваті оповістки. Подібне діється в Америці тому, що тамошня українська псевдо інтелігенція не має поняття про сучасний історично-суспільний стан нашого народу в краю, не знає і не розуміє органічної програми українського відродження» [18, с. 15]. Ситуація змінилася на початку 1930-х рр., коли у Західній Україні та на Наддніпрянщині почалися відверті репресії проти українського національного руху. Американські українці зі сторінок часописів інформували загал про трагічні події в Україні (пацифікація,

голодомор, сталінський терор та ін.). Проте у міжвоєнний період Америка була нейтральною країною (чотири акти про нейтральність Сенат прийняв упродовж 1930-х рр., щоб обмежити втручання США в можливі майбутні війни), а тому не надто цікавилася справами в Європі. З цього приводу Є. Скоцко писав: «Але це не значить, що вони [європейські справи. — Д. К.] її [США. — Д. К.] не обходять. Ось тому ми мусимо вжити всіх можливих засобів, щоб американські правлячі кола були добре про Україну проінформовані та щоб у вирішальний момент за нею відповідно вставилися» [16]. Як українські, так й американські оглядачі відзначали низький рівень обізнаності громадян США про Україну та її народ. «Українці є однією із найменш знаних націй, що виборюють свою незалежність в Європі» [25], — писав один з американських журналістів у 1939 р.

Після того як загроза нової війни в Європі стала очевидною, 23 березня 1939 р. було створене Українське бюро у Вашингтоні, щоб домогтися від уряду США підтримки української визвольної справи. Остаточне рішення про заснування Бюро було прийняте ще 28 лютого 1939 р. у Нью-Йорку. До його наглядової ради увійшли найвизначніші представники американського українства: Олександр Неприцький-Грановський — професор Університету Міннесоти та голова ОДВУ в Америці, Лука Мишуга — головний редактор найпопулярнішої української газети в США — «Свобода», Микола Мурашко — голова УНС, Володимир Черватюк — головний секретар цієї організації, а також Є. Скоцко. У своєму першому повідомленні члени Бюро звернулися до всіх українських інституцій із проханням про співпрацю: «Подаючи це до відома українського загалу, ми бажаємо звернутися ... до всіх українських установ та всіх видавництв щоб з нами на будуче кооперували, так через виміну думок, як теж і через надсилання своїх думок. Головно просимо цього від усіх українських часописів та інформативних бюр, так в ріднім краю як і на еміграції» [17]. Інформацію про створення Бюро на своїх сторінках розмістила і «Свобода» [13].

Українське бюро в Лондоні одразу привітало Є. Скоцка із заснуванням подібної установи у Вашингтоні: «Потреба заснування такого бюро існувала вже від літ і зrealізування її повинно

привітати українське громадянство Злучених Держав даючи йому повну піддержку. Віримо, що воно буде заступати українців загалом та буде оминати партійних, групових чи релігійних вирівнювань, які так багато нам пошкодили в національному житті Америки і Канади» [11]. Очільник лондонського бюро не раз нагадував своєму американському колезі, що в роботі потрібно уникати політичних суперечок і фрагментацій: «Ваші комунікати перечитую все з великим зацікавленням і радий, що стараетесь держати працю понад партійно. Це не тільки повисить українців в очах чужинців, але й самим українцям покаже, що можна щось робити без лайки на політичного противника. Перед чужинцями є тільки одна партія, а не кілька, одна соціалістична, друга націоналістична, третя УНР-івська та Бог зна яка. Коли є між українцями різниці — то їх треба вирівнювати між собою, а не перед чужинцями» [12]. Проте Бюро таки не змогло забезпечити єдність українських груп в Америці. З цього приводу Є. Скоцко зауважував: «Знаю, що їх [Держдепартамент США. — Д. К.] часто відвідують наші люди з Скрентону*, та інформують на свій лад. Через те вони [американська влада. — Д. К.] є добре поінформовані про наші внутрішні різниці та непорозуміння» [3].

За словами самого Є. Скоцка, робота Бюро зводилася до трьох основних завдань: по-перше, інформування про розвиток української справи й національного життя та запевнення громадськості, що Україна прагне до незалежності; по-друге, Бюро доводило важливість вільної України для миру в Європі та у світі загалом; по-третє, «доводити серед іноземців історичність української нації та українського руху». Головний редактор вважав, що українцям задля популяризації своєї справи потрібно було періодично випускати серії наукових праць, які «притягали б увагу людей інтелекту», а також організувати авторитетний журнал, який міг би виходити двома мовами — англійською та французькою [16]. На жаль, навіть у 1940 р. існувала велика проблема із виданням книг іноземними мовами про Україну. Діяч ОУН Д. Андрієвський

---

* Скрентон — місто у штаті Пенсильванія, де був головний осідок Українського робітничого союзу та його друкованого органу — газети «Народна воля».

писав до лідера ОДВУ О. Грановського: «Опрацювання публічної opinio Europae та Америки повинне бути одним із засобів міжнародної політики. У нас страшний брак літератури про Україну в чужих мовах. А тим часом без неї тяжко здобути не то широкі маси ба навіть урядові чинники» [7].

Є. Скоцко згадував, що за 14 місяців свого існування Українське бюро у Вашингтоні функціонувало «менш-більш нормально» до січня 1940 р., а без «ніяких поважніших труднощів» лише до вересня 1939 р. Також редактор нарікав, що Бюро розпочало роботу, не маючи жодних конкретних доручень щодо плану його діяльності. Бюро почало видавати регулярні тижневі бюлетені, які надсилали в уряд США, Комісію закордонних справ Сенату, комітет Американського Червоного Хреста, дипломатичні представництва та до багатьох інших інституцій. До початку Другої світової війни список адресатів поповнився і деякими європейськими адресами (в тому числі й українськими), але після вересня 1939 р. залишилися лише англійські. Загальна кількість адрес у різний час — від 380 до 475. Загалом через брак фінансування за 14 місяців було випущено лише 30 тижневих бюлетенів [3].

У бюлетенях Бюро часто передруковували та аналізували матеріали американських видань про ситуацію в Україні. Одна із газет Вашингтона писала, що Україна «насолоджується» цілковитою автономією у складі СРСР та має демократичну форму правління. Подібну оцінку Українській СРР давав і популярний всеамериканський журнал «Look». Проте значна частина місцевих журналістів правдоподібніше оцінювала становище українців у межах Радянського Союзу: «У перші роки існування СРСР Українська республіка все ж мала певні ознаки автономії. Проте після того як до влади прийшов Й. Сталін розпочавши «російський залізний вік» автономія України зникала рік за роком», — писало вашингтонське «Sunday Time». Передрукувала американська преса і свідчення М. Бутенка, радянського дипломата-втікача, який працював у представництві СРСР у Бухаресті: «Україна повністю керується людиною присланою Сталіним з Москви, а український націоналізм жорстоко придушується» [28]. У всіх

випусках автори Бюлетеня наголошували на відповідальності західних демократичних країн за відновлення миру в Європі. Часто з'являлися матеріали, в яких ішлося про можливе втручання Заходу у справу незалежності України («Чи союзники звільнять Україну» [30] тощо).

Від імені Українського бюро Є. Скоцко особисто звертався до різних інституцій в США щодо допомоги українській справі. З огляду на те, що Бюро розпочало свою діяльність у час становлення та занепаду незалежної Карпатської України, його директор спробував заручитися підтримкою американського Червоного Хреста, проте ця організація не змогла надати жодної допомоги потерпілим українцям із Закарпаття. Є. Скоцко часто писав листи до редакцій американських видань на теми тогочасних українських проблем: «На це я завжди вибирав такий час, коли дана тема могла бути актуальною та звернути на себе більшу увагу, чи читачів, чи відповідних людей з уряду» [3]. Не раз редактор звертався до посольства Франції у Вашингтоні з питання створення окремого українського легіону в складі французької армії та в справі примусової мобілізації українських емігрантів у Франції до лав польського війська. Зустрічався Є. Скоцко також із секретарями британського та німецького дипломатичних представництв. Українське бюро зв'язалося із редактором авторитетного квартального журналу «World Affairs», який дав згоду на публікацію в цьому виданні статті про українське питання (статтю «Справа незалежності України» підготував член ради Бюро О. Грановський [22]). Одразу на початку війни в Європі члени Українського Бюро написали державному секретарю США К. Халлу, пояснюючи своє ставлення до цих подій: «Українці у жодному разі не заперечують право Польщі бути незалежною державою. Вважаємо, що по закінченню війни Польща має бути вільною у межах своїх етнографічних кордонів» [29].

Одним із важливих завдань Українського бюро було завоювати довіру американської публічної думки, яка часто пов'язувала інформаційну діяльність іноземців із ворожою (комуністичною чи німецькою) пропагандою. Преса Сполучених Штатів не оминувала увагою відкриття цієї української інформаційної служби.

Вашингтонське видання «The Evening Star» писало: «За кошти громадян українського походження постало Українське бюро, щоб ознайомити американців із Україною та змаганням її народу до незалежності» [27]. З подібним повідомленням про майбутні завдання Бюро вийшла й авторитетна газета «Washington Post». У статті був поміщений коментар Є. Скоцка, який запевнив журналістів, що в разі захоплення А. Гітлером України її народ продовжуватиме боротьбу за незалежність [23]. Редактор не випадково на цьому наголошував, адже вже через кілька місяців той же «Washington Post» закидав Українському бюро «тевтонський акцент» (підтримку гітлерівської Німеччини) [24]. Також розмову з Є. Скочком з нагоди відкриття Бюро провів журналіст Ч. Робертс із «Washington Daily News» [26]. Після публікації цього матеріалу Є. Скоцко написав листа до редакції видання із деякими критичними зауваженнями: «Текст статті є доволі прийнятним, але її заголовок «Українська боротьба за незалежність керується з офісу у Вашингтоні» створює хибні уявлення. Діючи від імені української справи та керуючись обмеженнями, що їх накладає політика нейтральності Сполучених Штатів ми попросту не можемо «керувати» українським визвольним рухом, а можемо лише його підтримувати» [25]. Зважаючи на згадану політику нейтральності США, у Вашингтоні було складно займатися справами інших країн і народів. Часто американські політики при зустрічі із представником Бюро відповідали: «Хай європейці залишать нас в спокої, ми тут маємо досить клопотів своїх і не думаємо більше битися за чужі інтереси» [3].

Одним із чинників, який гальмував роботу Українського бюро, була діяльність т. зв. Комітету Даеса. У 1938 р. у Сенаті США з ініціативи техаського конгресмена М. Даеса було створено Комітет у справах неамериканської діяльності. Завданням Комітету було розслідування можливої диверсійної активності комуністичних і фашистських груп чи осіб у межах США [20]. Робота Комітету Даеса виставляла український рух у Сполучених Штатах у не надто позитивному світлі. Майже від початку діяльності Є. Скоцку та Українському бюро доводилося «боротися з провокаціями ворогів, які... обстріхували нас [українців. — Д. К.], як

німецьких агентів» [16]. Прихильні до Радянського Союзу сили в США намагалися очорнити Бюро як організацію, що ширить німецьку пропаганду. Саме це і призвело згодом до зацікавлення українською активністю з боку Комітету Даеса. Є. Скоцко пригадував: «У зв'язку з зізнаннями перед комісією Даеса в справі української діяльності в Америці, треба було на якийсь час припинити активність [Українського бюро. — Д. К.]. Натомість я зайнявся тим, щоб причинитися до вияснення нашої справи перед цією Комісією. Я був два рази з візитою в конгресмена Даеса та одержав його згоду на це, щоб наша сторона явилася на зізнання та опрокинула всякі закиди» [3]. Згодом українці таки довели свою позицію перед Комітетом Даеса, а всі звинувачення в прихильності до гітлерівської Німеччини були зняті.

Найбільшою проблемою Бюро, яка часто паралізувала його діяльність, був брак фінансування. Редактор «Свободи» Л. Мишуга писав до Є. Онацького: «Збірки перестали йти. Уряд [США. — Д. К.] і так не дозволяє збирати на ніякі заграничні цілі, а тільки на поміч полоненим чи воєнним збігцям. Ніхто не дає навіть цента на утримання Бюра в Вашингтоні» [10]. Той же Є. Онацький писав з Рима до іншого члена ради Українського бюро О. Грановського: «Вдержання Вашингтонського бюро є нашою життєвою квестією... Мусять найтися середники в наших організаціях, щоби забезпечена була нормальна праця цього бюро» [8]. Вже на початку 1940 р. Є. Скоцко прохав Раду Бюро вирішити ці проблеми: «Фінансовий стан Бюра є невиносимий... гроші на вдержання Бюра надходили в мінімальній кількості... Ледве можна назвати, що Бюро функціонує взагалі» [9]. Директор планував поглиблювати зв'язки Бюро з американськими виданнями та залучити до його роботи авторитетного місцевого журналіста: «Навіть був вибрав одного такого чоловіка, який годився віддавати пів дня для Бюра за помірковану ціну 100 доларів на місяць» [3]. Проте через брак грошей цей задум не вдалося реалізувати. Також Українське бюро не мало змоги купувати необхідну літературу, що покращило б якість його інформаційних повідомлень. На адресу Бюро, шукаючи додаткові джерела, часто зверталися українські та американські діячі, що готували публічні доповіді на українські

теми (наприклад «Стан національних меншин в Україні» [3]). Щоб хоча б якось заповнити цю прогалину, Є. Скоцко сам взявся за написання короткого англомовного нарису з історії України [19]. Загалом упродовж існування Бюро, українська громада в Америці пожертвувала на його діяльність 4 602 дол. (84 601 дол. за сучасним курсом). Усі прибутки та видатки фіксувала Контрольна Комісія у складі М. Мурашка та Д. Галичина [16].

Українське бюро у Вашингтоні, розпочавши роботу навесні 1939 р., припинило свою діяльність у кінці травня 1940 р. Комітет Бюро, скликаний у Вашингтоні 25 травня 1940 р., постановив «Бюро зачинити» [4]. Основна причина цього рішення — брак фінансування. Із початком Другої світової війни українська громадськість Америки більше жертвувала кошти на потреби української справи в рідних землях, а не за океаном. Є. Скоцко підсумовував: «Коли йдеться про діяльність Українського Бюра в Вашингтоні, то, мені здається, що дотепер нами зроблено все, що можна було зробити серед пануючих обставин» [16].

Дослідивши діяльність Українського бюро у Вашингтоні, можемо зробити висновки: по-перше, проіснувавши всього 14 місяців, Бюро видало десятки інформаційних бюлетенів, які розсилали до сотень адресатів в Америці та Європі; по-друге, директор Бюро Є. Скоцко особисто звертався до американського уряду, конгресменів, авторитетних періодичних видань, диппредставництв, інформуючи про справу української незалежності; по-третє, у своїй діяльності Бюро зіткнулося з багатьма проблемами: відсутність конкретних завдань від керівництва, недостатнє фінансування, брак професійних кадрів, що унеможливило його роботу.

1. Відійшли від нас // Свобода. 1996. 11 черв. С. 5.
2. *Вірний М.* Скромне слово про скромного велетня // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 4. Folder 2.
3. Звіт з діяльності Українського Бюра в Вашингтоні за час... від 24-го березня 1939, аж до розв'язання Комітету Бюра дня 25-го травня, 1940 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). A. Granovsky Papers. Box 138. Folder 7.

4. Комунікат Українського Бюро у Вашингтоні // Свобода. 1940. 3 серп. С. 3.
5. *Куропась М.* Українсько-американська твердиня. Перші сто років Українського народного союзу. Острог, Чикаго, 2004. 681 с.
6. Лист В. Кисілевського до Є. Онацького. 21 березня 1931 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Onatsky Papers. Box 34. Folder «Documents».
7. Лист Д. Андрієвського до О. Грановського. 21 січня 1940 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). A. Granovsky Papers. Box 150. Folder 5.
8. Лист Є. Онацького до О. Грановського. 4 листопада 1939 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Onatsky Papers. Box 37. Folder «Correspondence».
9. Лист Є. Скоцка до членів Ради Українського Бюро в Вашингтоні. 26 лютого 1940 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 5. Folder 4.
10. Лист Л. Мишуги до Є. Онацького. 14 листопада 1939 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Onatsky Papers. Box 34. Folder «Correspondence».
11. Лист Українського бюро в Лондоні до Є. Скоцка. 21 квітня 1939 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 4. Folder 3.
12. Лист Українського бюро в Лондоні до Є. Скоцка. 14 липня 1939 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 5. Folder 3.
13. Отворено Українське Інформаційне Бюро в Вашингтоні // Свобода. 1939. 25 берез. С. 1.
14. *Скоцко Є.* На поклик рідної землі. допомога української еміграції в ЗСА визвольній дії ОУН. Нью-Йорк, 1986. 208 с.
15. *Скоцко Є.* На шляху з Ярчівців. Фрагменти з минулого // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 4. Folder 3.
16. Українська Інформативна Служба. Українське Бюро в Вашингтоні // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 5. Folder 5.
17. Українське Бюро у Вашингтоні. Повідомлення. 25 березня 1938 р. // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers. Box 5. Folder 3.
18. *Шаповал М.* Стара і Нова Україна. Листи в Америку. Нью-Йорк: Видання Української Громади, 1925. 32 с.

19. Brief Outline of History of Ukraine by Eugene Skotzko // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). A. Granovsky Papers. Box 138. Folder 7.
20. Dies Committee. URL: http://encyclopedia.densho.org/Dies_Committee/ (дата звернення: 21.05.2019).
21. Eugene Skotzko Sr. Dies; Edited Labor Publication // Washington Post. 1996. 31 March. P. 9.
22. Granovsky A. Ukraine's Case for Independence // World Affairs. 1940. Vol. 108. 25–34 pp.
23. Group Here Seeks To Make Ukraine Democratic State // The Washington Post. 1939. 25 March. P. 5.
24. Imported Caviar // Washington Post. 1939. 21 June. P. 6.
25. Letter of Skotzko E. to the editor of Washington Daily News. 20 March, 1940 // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers, Box 5. Folder 3.
26. *Roberts Ch.* Ukrainia's Fight for Freedom Directed from Office Here // The Washington Daily News. 1940. 18 March. P. 3.
27. Ukrainians Establish Publicity Bureau // The Evening Star (Washington D. C.). 1939. 24 March. P. 3.
28. Ukraine's «Autonomy» in U.S.S.R. // Bulletin of Ukrainian Bureau Washington D. C. 1939. 24 Apr. P. 1.
29. Ukrainian Bureau in Washington. Letter to the Honorable Cordell Hull, Secretary of State of the United States, and the Ambassadors of Great Britain and France in Washington. 13 September. 1939 // Immigration History Research Center Archives (University of Minnesota). E. Skotzko Papers, Box 5. Folder 5.
30. Will Allies Invade Ukraine as Liberators // Bulletin of Ukrainian Bureau Washington D.C. 1939. 11 March, P. 3.

References

1. Vidiishly vid nas (1996, June 11). *Svoboda*, p. 5 [in Ukr.].
2. Virnyi M. Skromne slovo pro skromnoho veletnia. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 4, Folder 2. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
3. Zvit z diialnosti Ukrainskoho Biura v Vashynhtoni za chas... vid 24-ho bereznia 1939, azh do rozviazannia Komitetu Biura dnia 25-ho travnia, 1940 r. IHRC796 Alexander Granovsky papers, 1900–2007, Box 138, Folder 7. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].

4. Komunikat Ukrainського Biura u Vashynhtoni (1940, August 3). *Svoboda*, p. 3. [in Ukr.].
5. Kuropas M. (2004). *Ukrainsko-amerykanska tverdnyia. Pershi sto rokiv Ukrainського narodnoho soiuзу*. Ostroh; Chicago, 681 p. [in Ukr.].
6. Lyst V. Kysilevskoho do Ye. Onatskoho. 21 bereznia 1931 r. IHRC1717 Evhen Onatsky papers, 1918–1969, Box 34. Folder «Documents». Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
7. Lyst D. Andriievskoho do O. Hranovskoho. 21 sichnia 1940 r. IHRC796 Alexander Granovsky papers, 1900–2007, Box 155, Folder 5. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
8. Lyst Ye. Onatskoho do O. Hranovskoho. 4 lystopada 1939 r. IHRC1717 Evhen Onatsky papers, 1918–1969, Box 37, Folder «Correspondence». Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
9. Lyst Ye. Skotska do chleniv Rady Ukrainського Biura v Vashynhtoni. 26 liutoho 1940 r. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 5, Folder 4. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
10. Lyst L. Myshuhy do Ye. Onatskoho. 14 lystopada 1939 r. IHRC1717 Evhen Onatsky papers, 1918–1969, Box 34. Folder «Correspondence». Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
11. Lyst Ukrainського biuro v Londoni do Ye. Skotska. 21 kvitnia 1939 r. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 4, Folder 3. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
12. Lyst Ukrainського biuro v Londoni do Ye. Skotska. 14 lypnia 1939 r. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 5, Folder 3. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
13. Otvoreno Ukrainське Informatsiine Biuro v Vashynhtoni (1939, March 25). *Svoboda*, p. 1. [in Ukr.].
14. Skotsko Ye. (1986) *Na poklyk ridnoi zemli: Dopomoha ukraïnskoi emihratsii v ZSA vyzvolnii dii OUN*. New York, 208 p. [in Ukr.].
15. Skotsko Ye. Na shliakhu z Yarchivtsiv. Frahmenty z mynuloho. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 4, Folder 3. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
16. Ukrainська Informatyvna Sluzhba. Ukrainське Biuro v Vashynhtoni. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 5, Folder 5. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].
17. Ukrainське Biuro u Vashynhtoni. Povidomlennia. 25 bereznia 1938 r. IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 5, Folder 3. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Ukr.].

18. Shapoval M. (1925). *Stara i Nova Ukraina. Lysty v Ameryku*. New York, 32 p. [in Ukr.].
19. Brief Outline of History of Ukraine by Eugene Skotzko, IHRC796 Alexander Granovsky papers, 1900–2007, Box 138, Folder 7. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Eng.].
20. Dies Committee. Retrieved from http://encyclopedia.densho.org/Dies_Committee/ [in Eng.].
21. Eugene Skotzko Sr. Dies; Edited Labor Publication (1996, March 31). *Washington Post*, p. 9. [in Eng.].
22. Granovsky A. (1940). Ukraine's Case for Independence. *World Affairs*, No. 108. 25–34 pp. [in Eng.].
23. Group Here Seeks To Make Ukraine Democratic State (1939, March 25). *The Washington Post*, p. 5. [in Eng.].
24. Imported Caviar (1939, July 21). *Washington Post*, p. 6. [in Eng.].
25. Letter of Skotzko E. to the editor of Washington Daily News. 20 March, 1940 IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 5, Folder 3. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Eng.].
26. Roberts Ch. (1940, March 18) Ukrainia's Fight for Freedom Directed from Office Here. *The Washington Daily News*, p. 3. [in Eng.].
27. Ukrainians Establish Publicity Bureau (1939, March 24). *The Evening Star (Washington D. C.)*, p. 3. [in Eng.].
28. Ukraine's «Autonomy» in U.S.S.R (1939, April 24). *Bulletin of Ukrainian Bureau Washington D. C.*, p. 1. [in Eng.].
29. Ukrainian Bureau in Washington. Letter to the Honorable Cordell Hull, Secretary of State of the United States, and the Ambassadors of Great Britain and France in Washington. 13 September. 1939 IHRC2935 Eugene Skotzko papers, 1931–1936, Box 5, Folder 5. Immigration History Research Center Archives, Minneapolis. [in Eng.].
30. Will Allies Invade Ukraine as Liberators (1939, March 11). *Bulletin of Ukrainian Bureau Washington D.C.*, p. 3. [in Eng.].

Danylo Kravets, Scientific Fellow of Manuscripts Department, Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv, Candidate of historical sciences

Functioning of Ukrainian Bureau in Washington D. C. (March 1939 – May 1940)

The aim of the Ukrainian Bureau in Washington was propaganda of Ukrainian question among US government and American publicity in general. Functioning of the Bureau is not represented non in Ukrainian neither in foreign historiographies, so that's why the main goal of presented paper is to investigate its activity. The research is based on personal papers of Ukrainian diaspora representatives (O. Granovskiyi, E. Skotzko, E. Onatskyi) and articles from American and Ukrainian newspapers.

The second mass immigration of Ukrainians to the US (1914–1930s) has often been called the «military» immigration and what it lacked in numbers, it made up in quality. Most immigrants were educated, some with college degrees. The founder of the Ukrainian Bureau Eugene Skotzko was born near Western Ukrainian town of Zolocziv and immigrated to the United States in late 1920s after graduating from Lviv Polytechnic University. In New York he began to collaborate with OUN member O. Senyk-Hrabivskiyi who gave E. Skotzko task to create informational bureau for propaganda of Ukrainian case. On March 23 1939 the Bureau was founded in Washington D. C. E. Skotzko was an editor of its Informational Bulletins. The Bureau biggest problem was lack of financial support. It was the main reason why it stopped functioning in May 1940.

During 14 months of functioning Ukrainian Bureau in Washington posted dozens of informational bulletins and send it to hundreds of addressees; E. Skotzko, as a director, personally wrote to American governmental institutions and foreign diplomats informing about Ukrainian problem in Europe. Ukrainian Bureau activity is an inspiring example for those who care for informational policy of modern Ukraine.

Keywords: *Ukrainian Bureau in Washington, Eugene Skotzko, public opinion, history of journalism, diaspora.*